

'Ik dacht meteen: hier moet ik zijn'

Zuster Rebecca is in Nederland geboren als dochter van Canadese Mennonieten en groeide grotendeels op in Drenthe. Welke wegen voerden haar naar Megen, waar ze als claris in een slotklooster leeft?

Dat ze 'iets met God' kreeg gebeurde op haar zestiende, vertelt zuster Rebecca Braun (32) in het eeuwenoude clarissenklooster in Megen. Ze had thuis wel wat meegekregen, maar was niet kerks. Tijdens een werkweek in Rome werd ze tijdens één van de vele kerkbezoeken "enorm geraakt". "Ineens was God er."

Toen ze het jaar erop in Leiden met sterrenkunde begon ging ze direct op zoek. Een kloosterweekend "maakte opnieuw heel veel indruk op mij", vertelt ze. En ook dat ze veel moeite had om over geloof te praten. Ze had de woorden niet en thuis was er "de ruimte" niet. "Het was een heel onbekend terrein."

Ze bleef kloosterweekends bezoeken, ook op eigen gelegenheid. In juli 2002 liet ze zich dopen en vormen in de katholieke Kerk. "Achteraf sta ik versteld over hoe snel dat is gegaan. In december 2001 ben ik voor het eerst met zo'n weekend mee geweest..."

Waarom de katholieke Kerk?

"Ik ging wel eens naar de internationale studentenvieringen in het Engels, mijn moedertaal. En het kloosterleven trok, en daarvoor moet je in de katholieke Kerk zijn", lacht ze. "En", ineens

heel serieus: "vanwege de Eucharistie. De gewaarwording dat het echt, dat het waar is wat daar gebeurt."

Je begon met een studie over de ruimte en koos voor het leven 'binnen de muren'.

"Daar heb je ruimte op een andere manier. Terugkijkend denk ik dat de keuzen voor sterrenkunde, theologie en klooster niet zo heel veel uit elkaar liggen. Ik was op zoek naar wat echt, wat authentiek is. Waar kun je op bouwen? Op sterrenkunde, op wiskunde, daar kun je op bouwen. Dat is onwankelbaar. Maar toen het 'lichtje' van God opging... Dat is echt. Dáár gaat het om. Ook al blijft Hij ongrijpbaar, Hij is de enige waar ik op kan bouwen."

Daarom ook haar keuze voor het kloosterleven. "Het pure van dat het alleen om God gaat, niet om ons, niet om wat ik presteer. God centraal stellen en vanuit Hem leven. Verder hoeft er dan nog weinig."

Na haar opname in de Kerk ging ze via internet op zoek en werd erg aangesproken door de site van de clarissen. "Heel eenvoudig, een paar fotootjes. Ik dacht: daar moet ik langs." Onderweg naar Leiden besloot ze, 18 jaar oud, spontaan via Megen te reizen. "Ik stapte hier door de deur en toen wist ik het: hier moet ik zijn."

"Ik wist vrijwel niets van de clarissen. Maar wat mij nog altijd aanspreekt is de eenvoud, geen poespas eromheen. Het gaat om God. Meer hoeft voor mij niet."

Je noemde het eerder een 'vervullend leven' en 'elke dag is weer anders'. Wat moet ik mij daarbij voorstellen?

"Het is een innerlijke weg die je gaat. Juist doordat het uiterlijk stille, bijna monotone, die rust, kan er innerlijk veel gebeuren.

Een leven met God is een levende rela-

tie. Ontdekken wie Hij is en ontdekken wie ik ben in Zijn ogen. Dat doe je in je gebed, maar ook in je dagelijks omgang met je zusters. Daar leer je ook ontzettend veel van over jezelf, over God."

Wat beschouw je precies als je roeping als zuster? Werelds gezegd, wat is de bedoeling? Wat zijn je targets?

Lacht: "Dat is nou net het heerlijke: we hebben geen targets. Het gaat erom er te zijn. Er voor Hem te zijn. Hem een plek te geven in de wereld. Je probeert iedere dag God die ruimte te gunnen. Ik weet dat er van alles in mij is dat dat tegenhoudt, dat ik mijn eigen plan wil trekken, mijn project. Maar wij zijn Gods project. Wat Hij wil doen moet onze gemeenschap is Zijn zaak. Daar hebben wij naar te luisteren en wij proberen daaraan te beantwoorden. Ik moet er niet aan denken dat we doel zus en doel zo de komende vijf jaar moeten bereiken of zo."

Je noemde de Eucharistie 'waar'. Wat bedoel je daarmee?

"Moeilijke vraag. Het is waar dat Christus werkelijk aanwezig is in de gedaante van brood en wijn. En dat Hij ook aanwezig is in de gemeenschap. Er gebeurt daadwerkelijk iets als je samen de Eucharistie, de communio, viert.

En dat gebeurt ook als ik mijn aandacht er een keer niet bij heb. De liefde van God is aanwezig, de zelfgave van Christus. Ook als uitnodiging aan mij om te worden als Hij. Je kunt ook zeggen: om te worden zoals Hij ons bedoeld heeft."

Dus door de paradox van het weggeven van jezelf word je gelukkig?

"Juist omdat het niet om mijzelf hoeft te gaan en ik per se gelukkig moet worden, ontstaat de ruimte om gelukkig te worden en te zijn."

Zou je kunnen zeggen dat doordat je God de ruimte geeft, Zijn liefde jou vervult en je daarmee gelukkig maakt?

"Woorden als vervulling zijn eigenlijk een beetje gevaarlijk. Hij komt meer in mij aanwezig als verlangen. Het is een soort leegte. Niet in de zin van een zinloze 'leegte', maar van een leegte die van God spreekt. In dat verlangen is God aanwezig." +

'Om de continuïteit'

We hadden net de twee Megense clarissen Maria en Rebecca op de foto gezet of zuster Paula (75) komt aangelopen. "Is het niet fantastisch, twee jonge zusters?", jubelt ze bijna. Of ze dan met hen op de foto wil? Maar daar wil ze niks van weten. "Nee. Waarom zou ik?" Om de continuïteit te laten zien? "Dat is een goeie", zegt ze resoluut en ze gaat er meteen voor staan.

